
RE..VOLVE.R
Livia Ștefan

Livia Ștefan

re.volver

re.volver de Livia Ștefan
seria Poezie i colecția Opera Prima

www.cdpl.ro i editura@cdpl.ro
tel.: 021.2607596; 0741587259; 0726.407349

editor; Cristian Cosma (un cristian) producție: Victor Jalbă-Șoimaru

volum redactat de Gabriel Daliș

typefaces Warnock Pro & Adobe Text Pro, designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
tipărit la Mega Prinț, Cluj-Napoca

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României Cornea Ștefan, Alina Livia

re.volver / Livia Ștefan; - București;
Casa de pariuri literare, 2012 ISBN: 978-606-8342-33-7

821.1351-1

Livia Ștefan

re.volve r

poeme

cnu *de* ^m-riVri (ifer«-re

Livia Ștefan s-a născut pe 17 octombrie 1982 în Giurgiu. A plecat din Giurgiu în 2007.

Scrie și face fotografie.

Bloguri:

- buggerit.wordpress.com
- liviastefanphotography.blogspot.com

eșecul melancoliei

dacă te întreb ce mai faci cum îmi răspunzi

Louie

întotdeauna va fi loc

pentru și mai mult gol
pentru
zgomotele făcute de alții
atât de străini încât să nu te
mai doară pentru
scrâșnetul scaunului pe gresie venit de la
apartamentul de deasupra pentru
foșnetul seminței ce încolțește prin ciment pentru
sunetul vocii tale din vis mai vie decât o
știai și
întotdeauna te vei găsi în preajma
neputinței de a înțelege lucrurile firești
cum ar fi o îmbrățișare simplă
ca un sacrificiu

vreau

un trup cald
în mormântul ăsta din piept

când reuşeşti să te salvezi în sfârşit

poți asculta cu adevărat gălăgia sângele care se
duce dintr-o parte în alta ochii se rotesc după
fiecare stimul creierul clănțăne ca dinții unui pui

de cățel mâinile agitate mâinile cuminți mâinile pe
care nu le mai folosești împotriva ta și chiar atunci
corpul tău crud te proiectează într-un gard
electrificat în spatele căruia moartea aplaudă ca un
oligofren
carnea sângele inima dinții o jumătate de corp
întreg pe un scăunel o jumătate de corp întreg
pe un alt scăunel și am râs ca o carvă nebună
fumez e soare mă zgribulesc e frig suflă iarăși
vântul tăcut și firav al neliniștii
așa calm nu a mai fost de mult așa senin și trist
o vrabie se spală în nisip și e fericită de ce vreau să
o strâng de gât de ce vreau să o strâng de gât de ce
vreau să o strâng de gât
„am murit şi mă pregătesc să mor

e o eherută înăuntru se agață de sus până jos
sfâșie de sus până jos îi simt zâmbetul încins cum se
lipește de carne
umblu prin casa mea și sunt un cadavru
înghițit de un cadavru mai mare
cu două camere
în curând corpul meu
mă va lovi cu toată dragostea
o să dau drumul la apă

și o să intru sub ea
o să mă aud respirând
o să îmi amintesc

ea

nu știe cum
îmi lovesc eu
în nopţile veninoase
capul de copil înciudat
de zidurile apartamentului
nu știe și zice
că nu am nimic
și e frumoasă
și mâna ei dulce
mă împinge
în gol

tu

ești altfel
îți trosnești degetele râzi
mă înțelegi vino să mă trezești pentru că visez
cazul preferat din manualul negru
vocea fetei de optșpe ani care nu se poate bucura
vino să mă trezești
să scoţi limba la mine
să mă ascunzi de zgomotul prafului

până când
totul se va întoarce
împotrivă

îmi găsesc tâmplele

îmi găsesc ochii și îmi pipăi limba
îmi aduc aminte că mai trebuia să cumpăr topping de fructe de pădure
îmi mai aduc aminte și numele filmului văzut ultima oară
îmi aduc aminte că era chiciură afară de dimineață
îmi aduc aminte că cineva mirosea urât în metrou
iar eu aveam ceva greu asupra mea
un obiect lipsit de importanță
corpul meu obosit obosea și mai tare
limba umflată și ochii plini
îmi amintesc că am fugit de undeva
îmi netezesc părul năclăit
sunt pierdută

azi dimineață

după cafea și duș
am plecat definitiv din vechiul meu cap

bătrânul animal a ridicat copita

pentru prima oară zgomotul lui a ascultat
zgomotul celuilalt totul
se schimbă

nu ştiu cum

pentru Tina

să vorbesc despre singurătate ţipătul pe care nu îl
auzi greața nopții lovind lângă geamul închis
între noapte și cei care dorm

sunt

din ce în ce mai frumoasă un fior care întunecă
luna

animale perfecte

în ultima vreme noaptea
în locul tău vin aceste animale perfecte cu pielea
fierbinte și lucioasă și toate lucrurile luminează
liniștit înspre noi
ne curge sânge din nas și suntem
mulțumiți punem firimituri pe pervaz
suntem câteva sute de mii
închiși aici în apartament
noi și pisicile noi și trupurile noastre

fără gheare
și eu tac tot mai mult și ochii mi se limpezesc mă
prăbușesc într-o carne frumoasă și știu
că războiul meu e pe sfârșite

o să mor

o să mor peste cinci ore o să mor mâine
o să mor strivită de corpul tău noaptea
o să mor în ședința pentru optimizarea site-ului
o să mor în octombrie când se va lăsa ceața
o să mor uitându-mă la dr. House
o să mor vorbind la telefon cu Gonzo
o să mor în timp ce voi fotografia două femei goale
o să mor cântând șaraiman
o să mor pentru că nu m-am sinucis
o să mor într-o explozie la metrou
o să mor cu trei tatuaje
o să mor după ce mă pensez
o să mor stând la coadă pentru o ciocolată cu
marțipan o să mor ca o sălbăticiune în junglă o să
mor visând că am cel puțin zece amanți o să mor
pe un scăunel o să mor după câteva beri și-un gin
o să mor în calitate de tânără speranță o să mor în
calitate de artist fumător o să mor distrugând
totul

o să mor urând urlând urmărind motanii prin
casă o să mor înjurând ca o ţigancă o să mor pe
câmp ca un soldat ratat o să mor în timp ce voi
rătăci prin marele canion o să mor citind un sms o
să mor într-o secundă fute-mă moartă ce căcat

Zgomotele unei zile însorite

privire de ansamblu

vine toamna nebunii se joacă pe autostrăzi și toți
bătrânii cad cu bicicletele
în timp ce pe fronturi oamenii continuă
să-și trimită bezele
pachete cu haine și bucăți de metal
pe stradă merge o fetiță
de care nu are grijă nimeni

la tâmplă

e 16:52 vreme variabilă duminică
fiecare redacţie își pregătește
ediţia de luni dimineaţă

bătrânii sunt vizitaţi Ia azile
de rude venite cu flori
se anunţă ca de obicei lucruri groaznice
de care să ne ferim
și cineva uită gazele deschise

un motan doarme pe un pervaz anume negru

all the pretty little horsies

ghemuiţi sub plăpumi strânși umăr lângă umăr în
acest ghetou nesfârșit al zilei și al nopţii unde din
timp în timp o rază de soare rătăcește ca un glonţ în
desiș nici soarele nu mai poate fi găsit nici bătrânii nu
își mai pot folosi protezele nici pântecul femeilor nu
mai poate fi plin suntem scâncetul unui bebeluș
mâncat de șobolani în tomberon

într-o zi însorită

a mai murit cineva azi nu numai la noi ci
în toate colţurile cum e normal să se întâmple
cu toate că vântul și-a văzut de ale lui
printre ce-a mai venit după iarnă
e un vânt frumos cum frumoși sunt toţii oamenii care
au mai rămas aici și în rest
o debandadă și-un zgomot
iar într-o asemenea zi vrei sau nu ești mai tânăr
și din gălăgia firească a omului nou
te sustragi doar cât să te duci la W.C. și pe urmă
să îţi umpli plămânii cu aer curat

oamenii fac lucruri

povestea poveștilor e în construcţie chiar azi
muncitorii au terminat au plecat
cei noi au apărut să tropăie să miroasă aerul proaspăt
în spaţiul ce trebuie umplut repede cu ceva
pentru asta suntem aici

cu tălpile pe podeaua rece
cu inima dilatată
să ne tăvălim să propagăm ecoul cărnii să lăsăm
pete de murdărie
pe care o fetiță să le spele cu clor
în liniște

respirăm

ne cad firimituri din ștrudel pe haină
cerul se ascunde în nas
un pui de șobolan se sperie
ni se face dor de noroi de gălăgia cealaltă
și
se scumpește cafeaua se face frig

o fabulă pentru când va fi nevoie

pentru Alex Gheorghe

am auzit de unu' care avea o drujbă nouă și
un copac de tăiat dar
la un moment dat
din trunchi s-a auzit așa
o fojgăială gen și
drujba s-a oprit
s-a constatat că era o pasăre
ascunsă acolo în scorbura ei
care se tot neliniștea
tipu' a încercat

să gonească pasărea aia din scorbură
și apoi s-a pus iar pe tăiat
după ce a căzut copacul
pe lamă era atâta sânge
de parcă ar fi fost cal
nu pasăre
o să plouă
spun bătrânele
ridicându-și fustele
dar nimeni nu le crede

Secțiunea 3

–

în mine

trăiește un bărbat frumos și tânăr cu
tandrețe îmi atinge cordul și delicat
îmi ciugulește ficatul în mine
mâinile lui fierbinți îmi zdrobesc
coastele cu infinită grijă în mine facem
dragoste și apoi mă împușcă în cap

tu eşti

omul negru care nu
mai vine clopoţelul
voios care anunță
cafeaua pâinea

prăjită pe sobă
guma de mestecat
cu pulpă de fructe
tu ești
cartea nouă adulmecată de studenții
săraci în librărie puiul de câine hrănit
de copii pe furiș tu ești
ceasul neîntors de pe etajeră floarea
uscată din vaza cu buline verzi
geamantanul gol din fața dulapului și
ești
ultima mocirlă unde o să mă scufund
iubirea mea zâmbetul pe care îl vor
acoperi cu un cearșaf
mi-e groaza

the chills in your spine are, oh, so sweet

stăm cuminţi ca două greșeli
acum că frumusețea noastră a îmbătrânit
și nu mai există decât sfârșit
legănăm pe picioare tot trupul gol
al micuței dureri
născute de noi
cândva împreună
acest copil handicapat
cu care ne descurcăm din ce în ce mai
greu
dar gata
        acum ne-am liniștit să rămână

am venit pentru lucrurile obişnuite

a fost destul de greu trebuia să
suportăm praful pentru că era ziua
prafului și cerul se transformase într-
un câine mare urduros am intuit doar
luna
în timp ce bucățele de carne săreau pe
tricou
și încă auzeam praful cum se lovea de
geam și celălalt praf
lipit pe cerul gurii și în nas
am încercat să apuc o bucată de carne

dar a alunecat pe mochetă uleiul
sfârâia și eram obosiți și cartofii erau
stricați
*
nu aveam nevoie de nimic nu mai
așteptam decât viața și
lucrurile obișnuite pentru care am
venit cândva aici am întors capul și am
văzut anii cum nu mai ţineau pasul
*
o să mergem la teatru unde ne vom
deprima
o să fim istoviţi în drum spre casă
o să ne ghemuim într-un somn abia

afară

aerul frige
(în zile ca asta)
nimic nu se-ntâmplă
oamenii sunt foarte cuminţi
doar iubitul meu arată bine
stă pe scaunul lui și îmi citește
poeme
nici nu știe cât de mult mă
excită pieptul lui de bărbat
când se apleacă și îmi
aranjează tuburile și
perfuzia

acum

n-au mai rămas nici întrebările
tristețea ta este o iubită bătrână
pe care n-o mai prezinți nimănui
ce ai avut frumos s-a fixat într-o
fotografie
visele nu mai sunt
atât de intense nici mângâierile
nu le mai ceri cu ardoare
îți îngrijești colțul de grădină în care
crește atât de puțin
acoperi fereastra cu perdele negre

acum
durerea este atât de mare încât nu mai
poți decât să zâmbești
trezeşte-te

dragostea mea
am venit să îmi smulg dinții lângă
patul tău să te veghez mai fidel decât
moartea să îți apăs pe pleoape degetele
mele vor vedea cu adevărat durerea
m-am scufundat în sângele tău

am tăcut ore în șir
am umblat prin tine goală ca din

sufragerie în bucătărie am fost aproape
sinceră

după ușa închisă tu respiri
cum respiră nisipul
pur şi simplu

trec printre bărbaţi cu măști de sudură pe
faţă
trec printre scântei direct în umbra
metalelor suspendate

o să fiu o frumoasă femeie oarbă e
liniște
cablurile se leagănă pentru că așa

obișnuiesc mâinile se balansează

o să am mereu deasupra aerul încărcat
de forma unduitoare a unor obiecte
în prima zi a anului:

ţi-am scris un poem simplu
ţi-am scris un poem care să te muște
ţi-am scris un poem să te facă să pui
mâna pe cuțit
un poem pe care nu-l mai ţin minte
ţi-am scris un poem elaborat
un poem cu o personalitate puternică

ți-am scris un poem care nu reprezintă
nimic
uite asta îmi trece acum prin cap
păcăne dar nu se știe unde
merg pe străzile obișnuite și observ cu
voce tare
că oamenii ăștia pot trăi fără să se întrebe
cine este
această femeie cu privirea pierdută
cinci bărbaţi şi o femeie mureau
de cald în salonul 303

pentru Andrei

am ajuns la spital la 7 și 15 erai pus pe
glume și asta a durat până a venit un
bărbat abia ne-am putut săruta abia
am putut ține pasul cu voi până la
blocul operator elefantul ascuns în
piept a început să jupoaie carnea să
sfărâme oasele străin de aerul pe care
îl expirai

*

șoseaua giurgiu - bucurești duhnește a
ratare cum catherina de medici
duhnea a moarte parbrizul s-a zgâriat
de mizeria capitalei (și dezolarea

provinciei) încăpățânată ca un animal
mitic inima se strânge și se destinde se
strânge se destinde fără să te mai
întrebe

*

incredibil cum ieșeau tărgile cărând
ființele alea gălbejite de parcă acel
dincolo de unde veneau era jobenul
unui magician mă duceam atât de
aproape de ei atingându-l pe
brancardier și le simțeam
respirația adormită pe care ușor o
puteam zgâria cu respirația mea

de femeie sănătoasă și singură
*
mă uitam la ceas
la fiecare minut se opera câte ceva o
oră și începea alt minut
elefantul se multiplicase în o sută de
elefanți care îmi smulgeau carnea și
îmi sfărâmau oasele
*
în curte un abur dens nu știu de unde
în sală foști futangii cu gâtul tăiat
adolescen
te cu
pielea

vulgară în
lift
scaunul
fără
tapiţerie
pe un perete foștii costel + vali într-o
inimă strâmtă
*
de dimineaţă luna
cât un ocean
*
în salonul 303 a trecut de 12 noaptea
prin pereţi se aud flegme sunt
furtunașele foștilor futangii care fac
gălăgie în locul lor îngrămădită lângă

tine ascult patru bărbați sforăind simt
pijamalele lor frecându-se de
cearșafuri

*

printre
zgomotele
de fond îți
închipui
că
singurătat
ea te
salvează
dar nu e

așa

*

mai e doar un singur neon aprins în
salonul 303
adormim și-i lăsăm pe cei patru
bărbați să transpire între noi

duc o viată sinistră, tataie...

Tiu Gheorghe / Gonzo Libre

orașul în care oamenii latră mai tare decât
câinii.

aici viețuiesc în giurgiu **trăim înghesuiți** cu toții copacii, animalele, plantele,
oamenii peste noi toate.

și nu iert.
nu trec nimic cu vederea.
* * *
am fugit din giurgiu
printr-un tunel minuscul
prin care doar urletul unui câine trece
ca de mortul întins în sufragerie
am fugit **sub asfalt**

spre casă cadavre de câini și mașini arse
autostrada e un sicriu de lux pe care îl cărăm în spate pe
rând

în nopțile cu ceață și liniște
de sub șosele răzbate
chiar și până la noi la etajul 7
banchetul nesfârșit al celor zdrobiți
clinchete de oase și fier ruginit
pantofi desperecheați și alte obiecte pierdute
laolaltă
fără început și fără sfârșit ca inelul de cununie fără început
fără sfârșit

și cu degetele scormonesc prin zgomot
după tatăl meu care bea

sub asfalt
după copilul meu
adânc îngropat și el
în gunoi
între oameni și câini și mă opresc mereu ca un osândit care
nu-ţi spune cu voce tare dorinţa

cântecul pontoanelor

acasă dunărea e doar o apă bolnavă
nu se mai îneacă nimeni în dunăre
aleargă spre noi
ca o iapă mândră
se închide aici
în ochii unui beţiv
apa ei mâloasă azi latră
pentru câinii
care păzesc pontoanele
și după moarte
și tăcută mergeam de la gară spre sat
într-o noapte de iarnă cu zăpadă cât casa
ţineam sub limbă un diamant micuţ
care sclipea cum sclipea și luna pe dealul unităţii militare
știam de atunci că tot ce trebuie să pierzi pierzi

și întunericul îl ţin minte la masa mare din sufragerie

iubirea

să trecem de noaptea asta ne va lua
cât unui câine să treacă dunărea
prăbușiţi pe canapea cum suntem

cu ochii astupați de două cărămizi lichide
cu nebunia asta care râde între noi
ca un copil în prima lui zi la orfelinat
și sunt puternică și îmi vine să plâng
și încerc să mă prefac într-o femeie cu rochie lungă
să mă pregătesc pentru toate lucrurile
dar sunt mâncată de propriul creier
înghesuită
ca șomerii pe șantierul naval
stăm în fața iubirii ca două depozite goale

poem de dragoste

eu sunt femeia ta din giurgiu eu sunt giurgiul și dunărea
dragostea mea este ultima lumină aprinsă
ultima
răsuflare
dragostea mea este o bucată de lemn purtată de apele dulci
părul meu ca o mahala ca o bandă de cuțitași in glasul meu
asculți câinii din giurgiu urlând

eu sunt fetița cu pistrui
pe care o visezi spre dimineață
fetița în roșu de care îți este atât de dor

poemul unei zile ca asta

traversez.
țigări aprinse trec prin fața benzinăriilor.
adidași târșâiți prin noroi.
orașul se mângâie tandru sub ceață
început de weekend
cu mâinile înghețate

nu mi se pare ci e chiar atmosfera aia
de boală în interioare
când sângele devine o substanță care nu te mai poate ajuta
când ritmul e inutil
când geamurile stau închise
când somnul egal comă
iar duhurile cărnii par la fel de reale
dacă ne-am putea simți în vreun fel ne-am simți greoi
dacă am putea face ceva acel ceva l-am face
chiar și așa
dar ziua asta insistă ca o glumă proastă să fie o zi obișnuită

acasă

ridic alene mâna
apuc un șervețel
îmi suflu nasul
mă uit la obiectele din jur
reclame
începe nebun după tine îmi aprind o țigară alte reclame
gălăgii cunoscute liftul și duhoarea câinii și vecinii ăștia
stupizi au impresia că nouă nu ni se-ntâmplă nimic
niciodată
curentul pe sub uși
totul e la fel
idem1
idem2
idem3
până când n-o să mai fie loc de-ntors

tata a fost:

- lăutar diletant
- adolescent posesor de scrisori divers colorate depozitate în pod
- morar entuziast
- patron de bodegă
- mâncător de pateu de porc
- iubitor de pisici
- strungăreață care mă striga bubulina / pisilâna
- băutor de șpriț
- pătimaș /violent
- moș gerilă, ulterior crăciun

- sunt singură şi scriu ce îmi trece prin cap

ies afară cerul
e un cur enorm sub care mă sufoc

* * *

fiecare bărbat are pe undeva prin stomac
o femeie perfectă

* * *

creierul meu
se modifică
precum
luncile

amazonului

doar foamea
rămâne mereu deasupra peisajelor
*   * *
o femeie plânge cu sughițuri și provoacă
ulcerații
*   * *
când se termină ziua
- și fiecare zi se termină - eu și iubitul
meu ne întoarcem în cearșafurile noastre
ca soldații

în Vietnam * * * tu
isuse ne e foame dă-
ne pești ca ăia din
arizona dream

după ce mă scarpin în cap

îmi adulmec degetele
și mă uit la muncitorii care
pun țevi pentru gaze
uneori
pe stradă

sau în lift
îmi vine în cap
codul numeric personal
și mă gândesc
să îmi cumpăr ceva
sunt purtătoarea microbilor
am zece câini turbaţi în spatele meu
zăpada este neagră „ca bluza unui miner"

mi-am vopsit părul
am mâncat un iaurt cu nuci
am băut niște beri cu niște oameni în sufragerie
și am încercat să nu mă mai gândesc

la anul morţii
pentru că mă gândesc la el în fiecare
zi pentru că fiecare an e un an al
morţii în care mă întreb și eu ca și
ceilalţi de ce
când merg pe stradă mă gândesc la ce văd
pe stradă iar pe stradă văd mormanele de
zăpadă neagră și mi se face milă și mă
gândesc la altceva

suntem cuminți

așa ne-au rugat
părinții luăm o pauză
ca să mâncăm
sandvișuri cu salam

brânză și roșii în
frigider
găsim doar borcane cu untură frigiderul
e plin de borcane cu untură săraci lipiți
adormim mai devreme în somn visăm că
molfăim o bucată de pâine

o să merg în curând

într-o sală mare și rece
unde voi recita pentru câini
câinii de deasupra orașului
și câinii de sub oraș
și de sub dunăre
iar dacă mai sunt câini de murit
spre mine vor veni toți
și eu recitându-le în tihnă

micuța Lulu

merge voioasă pe stradă braț la braț cu
tatăl ei mort și cu celălalt tată tot mort
vântul îi ciufulește părul exact așa cum îi
place
și e timidă ca un băiețel cu florile ascunse la
spate
și mami e bine e la serviciu și Toto aleargă
prin curte
micuța Lulu cea zâmbitoare
și-a drăgălit pisicile și-a spălat șosetele
merge pe stradă și cântă un cântecel
idiot
să treci prin giurgiu

să faci un
accident

de
mașină să
ajungi la
spitalul
municipa
l unde
asistentel
e și
brancardi
erii
trăiesc
într-un
etern
bordel
să aștepți mâinile unei necunoscute să-ți

descurce părul
să-ţi taie pantalonii și foarfeca rece să-ţi mângâie pulpele
să știi despre capitalele lumii
când te întreabă un copil miop să-i răspunzi
să vezi hectarele de stâlpi ai combinatului chimic
să-ţi fie frică de câinele cu grumazul roșu
și capul de viţel care pândește fotografii
să treci prin giurgiu
să cunoști celălalt timp
timpul provinciei timpul desfătării
să adulmeci mirosul de bălegar ars când e ceaţă
să întorci sufletul împotriva cărnii

un preot să-ţi arate mizeria de sub unghii
să treci prin giurgiu să râzi cu poftă
să respiri putregaiul din cârciumi
un set de cuţite să-ţi modeleze buzele
să treci prin giurgiu
să te strângă un fluviu în braţe

Cuprins

Zgomotele unei zile însorite